

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 12 lipca 2007 r. w sprawie T-229/05 AEPI AE Elliniki Etaireia pros Prostatias tis Pnevmatikis Idioktisias przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 14 września 2007 r. przez AEPI AE Elliniki Etaireia pros Prostatias tis Pnevmatikis Idioktisias

(Sprawa C-425/07 P)

(2007/C 269/61)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: AEPI AE Elliniki Etaireia pros Prostatias tis Pnevmatikis Idioktisias (przedstawiciel: adwokat Th. Asprogerakas-Grivas)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne;
- uchylenie w całości wyroku nr 328 208, wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) w dniu 12 lipca 2007 r. w sprawie T-229/05 AEPI AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich;
- wydanie rozstrzygnięcia w sprawie skargi wniesionej w dniu 14 czerwca 2005 r. (na podstawie art. 230 WE) do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich przeciwko decyzji Komisji SG-Greffe (2005) D/201832 z dnia 18 kwietnia 2005 r., w której odrzuciła ona skargę złożoną do niej w dniu 22 marca 2001 r., lub odesłanie skargi do instancji, która wydała zaskarżony wyrok, aby została ona uwzględniona zgodnie z podniesionymi w niej żądaniami;
- obciążenie drugiej strony postępowania całością poniesionych kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyrok Sąd dokonał błędnej wykładni art. 81 WE i art. 82 WE, ponieważ nie zbadał, czy w zaskarżonej decyzji Komisja przekroczyła granice przysługującego jej zakresu swobodnego uznania, nie uwzględnił odpowiedniego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i nie uwzględnił okoliczności faktycznych opisanych we wniesionej do niego skardze, które dowodzą ewentualnego wpływu na handel wewnątrzspółnotowy. Wreszcie, dokonując błędnej wykładni i błędnie stosując art. 81 WE i art. 82 WE, Sąd uznał, że dotyczące konkurencji przepisy prawa wspólnotowego stawiają wymóg istnienia rzeczywistego wpływu na handel wewnątrzspółnotowy, podczas gdy w rzeczywistości, dokonując właściwej wykładni i właściwie stosując ww. postanowienia,

wnien był rozstrzygnąć, iż do zaistnienia naruszenia wystarcza ewentualny wpływ.

Skarga wniesiona w dniu 14 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-427/07)

(2007/C 269/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Recchia i D. Lawunmi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując zgodnie z art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 2-4 dyrektywy Rady 85/337/EWG⁽¹⁾ z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE, przepisów niezbędnych do tego, aby przed udzieleniem pozwolenia na przedsięwzięcia budowy dróg mogące mieć istotne oddziaływanie na środowisko objęte pkt 10 lit. e) załącznika II do dyrektywy 85/337/EWG zostały objęte wymogiem uzyskania zezwolenia i oceny skutków zgodnie z art. 5-10 tej dyrektywy, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 85/337/EWG;
- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do art. 3 ust. 1, 3-7 i art. 4 ust. 1-6 dyrektywy 2003/35/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE lub w każdym razie nie podając ich do wiadomości Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 6 tej dyrektywy;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Transpozycja dyrektywy 85/337/EWG

Komisja uważa, że Irlandia nie dokonała całkowitej transpozycji 85/337/EWG, ponieważ brak jest przepisów gwarantujących osiągnięcie celów zamierzonych w art. 2 ust. 1 i 4 w odniesieniu do dróg prywatnych. Zdaniem Komisji projekty dróg prywatnych (złożone przez inwestorów prywatnych) objęte są zakresem stosowania dyrektywy 85/337. Ponadto założenie, że takie projekty nie oddziałują w sposób istotny na środowisko, jest bezpodstawne. Niewłączanie projektów dróg prywatnych złożonych przez inwestorów prywatnych stanowi uchybienie zobowiązaniom ciążącym na Irlandii na mocy wspomnianych przepisów dyrektywy.

Transpozycja dyrektywy 2003/35/WE

Komisja uważa, że Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom zgodnie z art. 6 dyrektywy 2005/35, nie przyjmując i nie przekazując do wiadomości Komisji przepisów krajowych niezbędnych do zastosowania się do art. 3 i 4 tej dyrektywy. W szczególności art. 3 ust. 1, 3-6 dyrektywy wprowadzają szczegółowe zmiany do różnych artykułów dyrektywy 85/337. Irlandia nie kwestionuje, że transpozycja wymaga zmian zarówno w irlandzkich przepisach urbanistycznych, jak i w innych systemach pozwoleń. Irlandia nie powiadomiła o żadnych zmianach w jej przepisach urbanistycznych w terminach wyznaczonych w dodatkowej uzasadnionej opinii oraz w każdym razie nie powiadomiła o przepisach dotyczących innych systemów pozwoleń. Artykuł 3 ust. 7 i art. 4 ust. 4 dyrektywy wymagają nie tylko środków odwoławczych od decyzji, lecz również przepisów przewidujących szczególne gwarancje. W zakresie, w jakim Irlandia twierdzi, że jej przepisy dotyczące środków prawnych spełniają wymogi art. 3 ust. 7 i art. 4 ust. 4, nie przedstawiła ona wystarczających informacji potwierdzających spełnienie wymogu ustanowionego w art. 6 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 175, str. 40.

(²) Dz.U. L 156, str. 17.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 4 lipca 2007 r. w sprawie T-475/04 Bouygues i Bouygues Télécom przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 września 2007 r. przez Bouygues SA i Bouygues Télécom SA

(Sprawa C-431/07 P)

(2007/C 269/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bouygues SA i Bouygues Télécom SA (przedstawiciele: F. Sureau, D. Théophile, S. Perrotet, A. Bénabent, J. Vogel i L. Vogel, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Republika Francuska, Société française du radiotéléphone — SFR, Orange France SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku wydanego w dniu 4 lipca 2007 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie Bouygues i Bouygues Télécom przeciwko Komisji (T-475/04);
- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem stanowiska prawnego zajętego przez Trybunał;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące spółki powołują cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania.

W zarzucie pierwszym podnoszą one, że Sąd uchybił spoczywającemu na nim obowiązкови uzasadnienia, orzekając, że sporne zreczenie się wierzytelności w niniejszej sprawie było nieuniknione z uwagi na „strukturę systemu”. Jako że ta ostatnia stanowi wyjątek od zasady, zgodnie z którą zróżnicowanie wśród wielu przedsiębiorstw prowadzi niechybnie do istnienia korzyści o charakterze selektywnym, Sąd powinien był uzasadnić w wyraźny sposób zarówno treść struktury systemu, do której się odwołuje, jak również związek przyczynowo-skutkowy między tą strukturą systemu a stwierdzonym zreczeniem się zasobów państwa.